

Všimejme si „nanápadností“

Náš život ovlivňují náhody a drobné, nepředvídatelné okamžiky. Někdy tyto náhody či Boží záměry dokáží ovlivnit další směřování našeho života, jindy k nám Bůh promlouvá jen nenápadně. V dnešní hektické době však málokdo z nás dokáže vidět tyto „nenápadnosti“. Jsme-li dostatečně bystří, všimneme si jich a důsledkem je silný, mnohdy emocionální zážitek.

Setkání s „nenápadností“ jsem prožil právě v tuto sobotu. Přes pražské Václavské náměstí jsem spěchal, abych přišel včas na plánované maturitní setkání s bývalými spolužáky ze střední školy. Když si tak uvědomuji, člověk trávící delší čas v Praze zjistí, že spěchá, ani nemá kam. Prostě Vás ta atmosféra shonu a stresu strhne.

Zrovna jsem probíhal kolem knihkupectví Academia na rohu Václavského náměstí a Vodičkovy ulice, když jsem na

okamžik periferně spatřil starou babičku, která mezi těmi kmitajícími lidmi seděla s pohledem upřeným do prázdna. Ještě jsem ušel asi patnáct dvacet metrů, ani už nebyla na dohled. V těch několika sekundách mi hlavou prolétl celý obraz. Zastavil jsem se z ničeho nic a uvědomil jsem si, že ta babička prodávala malé růžičky. Pomalu jsem se vracel a přemýšlel, jestli mám babičce popřát mnoho zdraví, dát jí pár korun, nebo koupit růže.

Babička to byla hezká. Taková jako z pohádky. Malá, drobná, bílé vlasy a křehký, věkem poznamenaný obličej. Přišel jsem k ní, ani si mně nevšimla. Pořád seděla a upřeně se dívala tam, kde nebylo zhora nic. V rukou držela malé růžičky, jistě doma na zahrádce vypěstované a přiznám, že horkem a suchem zmožené, zabalené do dvojstrany pražského deníku 24hodin, jenž se zdarma rozdává

v pražském MHD. Když jsem u ní stál, povídám: „Babičko, po kolika máte ty růžičky?“. Babička zrakem neuhnula z onoho pro ni důležitého místa a odvětila: „Za padesát korun“. „Tak mi jednu dejte“, říkám, a z kapsy vytahuji užmoulanou dnes již téměř vzácnou papírovou padesátikorunu. Babička mi tichým hlasem poděkovala a dala květinu. Nahnul jsem se k ní a povídám: „Babičko, přeju Vám hodně zdraví“. Zase tiše poděkovala a s upřeným pohledem se dál dívala do prázdna. Uvědomil jsem si, že už jsem tu babičku někde viděl. Ano, bylo to asi před měsícem. To prodávala v metru na Můstku konvalinky. Tehdy jsem kolem ní také jenom proletěl. Ostatně tak, jako všichni.

Z „nenápadnosti“ se stal silný zážitek. Když jsem babičku uviděl, vzpomněl jsem si na moji oblíbenou pohádku Byl jednou jeden král, kdy v jedné ze scén Vlasta Burian coby královský písař zapisuje příchod, kteří odevzdávají sůl. Jako poslední přišla babička v podání Terezie Brzkové, aby odevzdala slánku soli. „Odkudpak jsi? Ty nejsi zdejší!“ oboří se na babičku Burian. A babička s milým, moudrým hlasem, povídá: „Já jsem všude zdejší.“

Ano, takovouto všude zdejší, jako z doby dávno zapomenuté, já jsem potkal babičku. Lidé kolem ní kmitali jako mravenci na stavbě. Někteří byli cizinci, jiní byli našincem. Málokdo si ji všimnul. Ten, kterému se poštěstilo si uvědomit, že by se měl zastavit a podívat se. Tak jako babička s růžemi. To by potom viděl věci!

Spolužačkám jsem růžemi udělal radost. Přiznávám, nebyly okázalé, čerstvé a plné krásy. Byly jako ta babička. Považle a pohasínající, avšak tajemné a svojí neobvykle růžovou barvou krásné.

Možná, jak je babička dlouho držela v ruce a nabízela je lidem, kteří ji neviděli, dala do nich něco víc. Možná to bylo tajemství smyslu života, které všichni hledáme a málokdo z nás najde.

— Martin J. Kadrman

ko ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám.“

Ježíš nepochybně ani jeho život. I ten byl pravdivý. Kdo z nás se mu může vyrovnat? Proč ho tedy Ježíš nedává za vzor a místo něho upřednostňuje zkorumpovaného zaprodance římských okupantů? Některé překlady jej nazývají publikánem, tedy člověkem, který veřejně a bez ostychu hřešil.

Co scházelo zbožnému farizeovi, že odešel s chrámu s nepořízenou? Scházelo mu milosrdenství!!!

Vzpomeňte na jiné Ježíšovo podobenství, podobenství o milosrdném Samaritánu. Když si uvědomíme na jaké společenské pozici té doby byli levité a kněží a na jaké Samaritáni, můžeme se jen divit, že Ježíše neukřižovali hned. Takto zstudit židovskou honoraci a z toho neopovrhovanějšího člověka udělat vzor milosrdenství.

Modlit se a společně sloužit

„Hledání jednoty mezi křesťany se projevuje především tím, že toužíme po zachování této jednoty a modlíme se za ni. Toto naše hledání má oči upřené na Ježíše, který položil život za to, aby zde bylo „jediné stádo a jediný pastýř“. (Jan 10,16), a který se modlil za to, aby „všichni byli jedno“ (Jan 17,21). Mnoho lidí se domnívá, že pokud se ekumenické úsilí nevrátí ke svým kořenům, je vystaveno nebezpečí, že ztratí svůj elán a naději a tváří v tvář naší lidské omezenosti uvízne na mrtvém bodě.“ – z úvodního slova Waltera kardinála Kaspara, předsedy Papežské rady pro jednotu křesťanů k dokumentu „Duchovní ekumenismus – Praktické podněty k jeho uskutečňování“, Roma 2006; česky Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2008, str.7.

Náš rytířský řád sám sebe prezentuje jako řád ekumenický, usilující o jednotu křesťanů společnou službou potřebným, trpícím a nemocným. Svě řádové lazariánské poslání však přijímáme ve svobodném a odpovědném zachování určité církevní instituční příslušnosti, tradice a identity, ale často právě přes hranice jednotlivých církví. To nám umožňuje být trvalou kladnou výzvou všem křesťanům, kteří opravdu berou vážně jednotu Kristova lidu. Na této naší specifické cestě se však objevuje i mnoho nebezpečí, nedorozumění, bezradnosti a přiznejme si: i nevzdělanosti.

Uvedený dokument Papežské rady pro jednotu křesťanů je praktickou pomocí a sympatickým pozváním pro „všechny, jimž leží na srdci jednotu křesťanů“. Tedy právě pro nás. Dovolte mi proto, abych se s vámi podělil v krátkém seriálu na stránkách našeho Reunionu o některé podnětné myšlenky a návrhy dokumentu, který se principiálně opírá o Písmo svaté, křesťanskou tradici a impulsy, které dal ekumenickému úsilí především Druhý vatikánský koncil.

— Luděk Korpa SCHLJ

Podobně jako tehdejší židovští vůdcové ignorovali Hospodinovo naléhání „Milosrdenství chci, a ne obět“, zapomínala na to i církev.

Tak na to nezapomínejme především my, duchovní potomci řádu, který si milosrdenství zvolil jako hlavní náplň své služby. Prosme Pána, aby se milosrdenství stalo také hlavní náplní života každého z nás, protože kde je milosrdenství, tam je i pokora. A pokora je hráz, za kterou satan nemůže. — Rev. Jaroslav Kratka

Svatohubertská Třeboň

Jedním z několika rytířských řádových společenství v naší zemi je i Řád sv. Huberta. Jeho rytíři se hlásí k tradici křesťanské myslivosti, založené v 17. stol. hrabětem Sporckem. Poslání, cíle a tradice svatohubertského a našeho řádu jsou velmi rozdílné – přesto se již léta ukazuje, že díky důrazu na rytířský ethos zakoušejí členové obou řádů pocit vzájemné sounáležitosti a obohacení. Proto poměrně početná skupina našich členů s díky přijala pozvání do malebné Třeboňe na Svatohubertské slavnosti konané 19. července t.r.

Čestného uvítání se nám dostalo v parkovém altánu při zahájení celé slavnosti mysliveckými fanfárami. Početnému obecenstvu jsme byli představeni spolu s velmistrem Řádu sv. Václava a zahraničními představiteli evropských mysliveckých řádů. Na odpolední myslivecký program v zámeckém parku navázala v podvečer mše sv., celebrowaná místním duchovním správcem P. Pytlem, OPraem. Mši sv. zahájilo velkolepé procesí historickými ulicemi Třeboňe, ve kterém, jako první za křížem kráčela naše řádová delegace vedená J.E. velkobailivem prof. Alešem Blumou. Duchovně se bohoslužba soustředila na téma hledání Boha skrze nahlížení krás stvořené přírody. Již tradičně při ní těleso mysliveckých rohů uvedlo „troubenou mši sv. Huberta“, jejíž sametové tóny měkce naplňovali pozdně gotický chrámový prostor. Krásný letní večer dotvářel atmosféru slavnostní večere, při které jsme měli příležitost blíže poznat svatohubertského velmistra.

Z třeboňských mysliveckých slavností jsme si odvezli pocit příjemně stráveného dne, duchovních zážitky a prohloubené přátelské vazby mezi našimi řády.

— Filip Dostál, KLIJ

30 studní pro Afriku

Akce naše Společenství pomocníků se nyní již pomalu blíží ke konci. Projekt je za 36.200USD a místní mají zajistit práci a materiál za 6.100USD. Jedna studna je tak prakticky pro nás za 1.000 USD. Zatím jsme financovali 25 a augustiniáni částku doplnili na 30. Na výstavbu dohlíží jejich vedení v Římě a studny se již postupně budují. Nyní jsme v etapě pojmenování jednotlivých studní dle požadavků jednotlivých dárců. Také ještě musíme zajistit prostředky pro zbývajících pět. Dle vládou schváleného našeho projektu mělo totiž naše Ministerstvo zahraničí financovat výstavbu deseti studní, ale projekt předali Ministerstvu zemědělství, kde údajně mají jinou metodu. Tak jsme nuceni ještě pokračovat.

Akci jsme zahájili benefičním koncertem, přednáškou na Akademických týdnech, postupným umístěním nástěnky ve dvaceti pražských kostelech. Následovala přednáška v rozhlase Proglas a články v publikaci CSI, v Katolickém týdeníku a ve Světle. Děkovný článek pro KT chystají nyní pražští augustiniáni.

Předpokládáme, že studny budou pro místní velkým dobrodíním. Traduje se, že teprve bl. Matka Tereza z Kalkaty prorazila místní nechuť Indů ke křesťanství. Předpokládá se, že podobný výsledek by mohly mít i tyto studny. Možno připomenout i zmínky o studních v Písmu (např. Jan 4.7-15 uvádí setkání našeho Pána se samařskou ženou: Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.)

— Petr Jílek, KCLI

Duchovní slovo

pokračování ze strany 1

Hned na začátek se musíme uvědomit, že farizeové tehdejší doby byli jakousi židovskou šlechtou. Byli to lidé, kteří se všemožně snažili žít podle Zákona. Obsah farizeovy modlitby v chrámě Ježíš ničím nepochybně. Tento muž byl opravdu výjimečný a jeho modlitba byla pravdivá: „Bože, děkuji ti, že nejsem ja-